

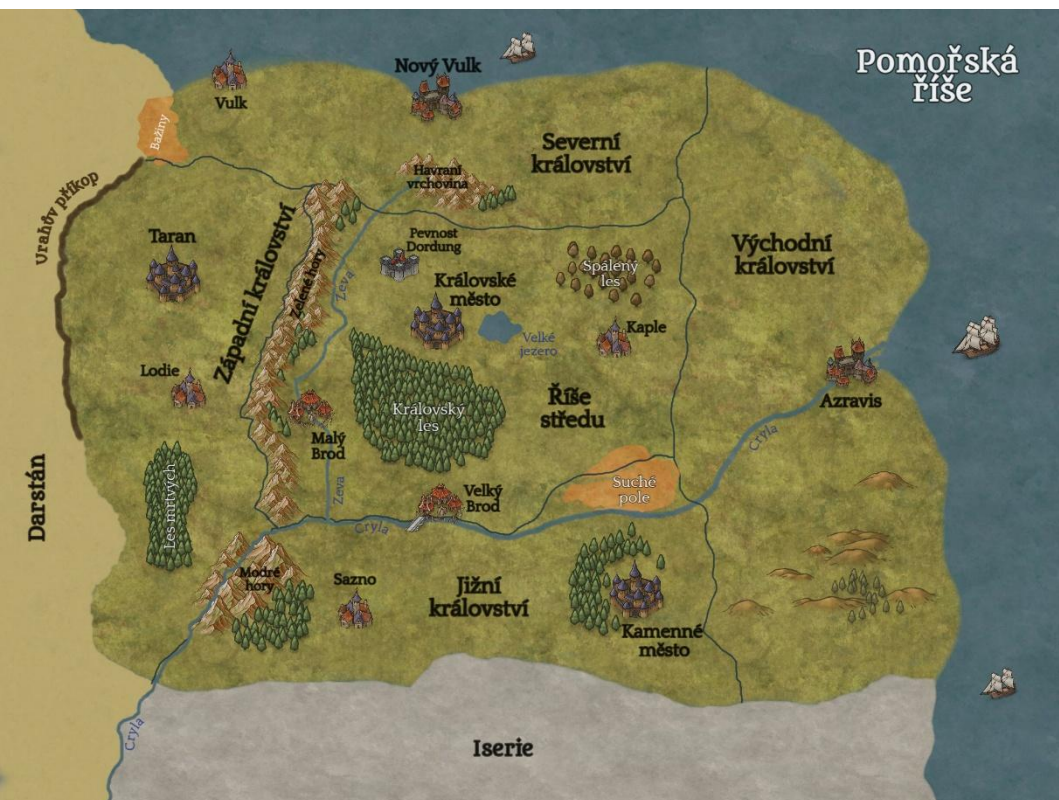


Ivo Opletal

DRUŽINA
DVANÁCTI
MEČŮ

DRUŽINA
DVANÁCTI
MEČŮ

Ivo Opletal



KAPITOLA PRVNÍ

NEVÍŠ DNE ANI HODINY

V Dolním malobrodském hostinci bylo hlučno a veselo. Tak jako každou neděli. Někteří domkaři, sedláci a řemeslníci šli do krčmy rovnou z dopolední mše svaté. Že prý na jeden džbán piva a na kus řeči. Marně je jejich ženy doma čekaly s obědem. A když se začalo smrákat, bylo manželkám zřejmé, že jejich mužičci nedorazí ani k večeri.

Vpodvečer už nálevna hučela jako úly na lukách ve stráních nad Malým Brodem. Pivo se již pánům přepilo. Proudem tekla medovina a hutné červené víno z Jižního království. „Joj, to bude bolehlav! To bude zlá kocovina,“ uvědomovali si mnozí. Nic toho však nedbali.

Odpoledne přišel i malobrodský Vikář s housličkami. Přidal se k němu Švec s píšťalou a hrál jako samotný Marsyas. Řezník už sotva stál na nohou, tak mu přinesli sesli. Do bubnu mlátil, jak mu zrovna jeho tlustá ruka padala dolů. Ale nikomu to nevadilo. Všichni rozjařeně pěli písně oslavující hrdiny bitev nedávné dlouholeté války s Jižním královstvím. Nejednalo se o zpěv sborový. Jako by platilo, že kdo zpívá hlasitěji, ten zpívá nejlépe.

Když došlo na píseň o krvavém střetu dvou armád na Suchém poli, přípitky všech přítomných směřovali ke stolu pod zadním oknem. Seděli tam tři muži, kteří si i v této kruté řeži vydobyli

slávu. Karom, kapitán královského vojska Říše středu. Kovář, který v královském vojsku dosáhl hodnosti poručíka. A na rozvrzané dubové lavici zpola seděl, zpola ležel Bejkovec. Hromotluk, o němž se říkalo, že byl stejně těžký jako roční býček. Desátník Bejkovec sloužil v královském vojsku od svých jednadvaceti let a přestál i ty nejtěžší bitvy. Všem třem vojnovým veteránům bylo něco okolo čtyřiceti let. Vojenské povinnosti již byli zbaveni. Sám Starý král je před dvěma léty propustil ze služby s veškerými poctami i s bohatým výsluhovým žoldem. Těsně předtím, než podlehl nemoci požírající jeho vnitřnosti. Vojenské hodnosti trojici válečníků zůstaly, tak jak je tomu v Říši středu zvykem.

Blížila se půlnoc, hodina neživých. Bujará zábava v Dolní malobrodské krčmě však nebrala konce. Okolo jedenácté večerní Vikář prohlásil, že by už všichni měli jít domů. Vždyť zítra brzy ráno se musí mistři a tovaryši nejrůznějších řemesel chopit svých nástrojů, kupci nemohou nechat své krámky zavřené, svatou povinností sedláků je zaopatřit dobytek a s prvním sluncem vyrazit do polí... Pak se svému pošetilemu nápadu sám zasmál. „Já sám budu zítra spáti až do oběda, pokud Všemohoucí dá“, holedbal se Vikář.

Zdálo se, že se většina rozjařené společnosti zdrží až do rána. Snad nejvíc veselo bylo u stolu obsazeného Karomem, Bejkovcem a Kovářem. Posledně jmenovaný se nechal slyšet, že by bylo dobré pro obveselení pánské společnosti do krčmy přizvat některou místní frejírku. V kovárně na něj přitom čekala

jeho choť. Dveře lokálu se náhle rozletěly a dovnitř vrazil mladý Rybář, učedník kapitána Karoma. Sotva popadal dech, celý splavený a špinavý od mouru. Jako by právě vylezl z jámy pekelné.

„Hoří, hoří!“ snažil se ze sebe vypravit. „Shořela celá rasovna i stodola. Nic se nepodařilo zachránit.“

Z lavice v koutě se vymrštil Bejkovec, který rasovnu obýval. Místnost ho najdou byla plná. „A co Marie? Kde je Marie?!“ zvolal.

Na mladého Rybáře padla únava. Ramena mu poklesla. „Nikdo neví. Když k rasovně doběhli první lidé z Brodu, byly už domek i stodola v plamenech. Snad se Marii podařilo ohni uniknout.“

Po boku Bejkovce stanuli Karom a Kovář. Kapitán mladíka zklidnil. Uložil mu, ať jim v několika větách popíše, co se přihodilo. Rybářův syn vypověděl, že požáru rasovny na kopci nad Malým Brodem si sousedé všimli až po západu slunce. Kdo měl ruce a nohy, popadl džber, kameňák či kotlík a běžel hasit. Plameny už ale dávno strávily většinu stavení i stodoly. Přesto lidé neúnavně běhali pro vodu do blízkého potůčku a sváděli marný boj s nezvladatelným živlem. Bejkovcově mohutné kobyle se podle všeho povedlo z ohnivé pasti osvobodit, unikla z planoucí stodoly a jako smyslu zbavená pobíhala po okolí. Několik mužů a žen v houstnoucí tmě k smrti vyděsila. „Naposledy koně viděli, jak cválá někam směrem k Zeleným horám. Po Marii ale nebylo nikde vidu ani slechu. Všichni věří,

že nezůstala uvnitř stavení. Hned jak bylo zřejmé, že domek i stodola shoří do základů, běžel jsem do Dolní hospody vyhledat Bejkovce a vás ostatní,“ vyprávěl vzrušeně mladík.

Tři pobratimové neváhali a chvátali směrem k rasovně. Chůzí trvala cesta z Dolního hostince k rasovně skoro hodinu. Vedla přes celé město a pak ještě okolo chalup a statků rozsetých na stráních na předměstí. I od nich to pak bylo k rasovně ještě notnou chvíli svižné chůze do příkrého svahu. Rasovna stála o samotě, v polovině úbočí kopce Chrebu. Váleční vysloužilci se nezdržovali tím, že by v tuto noční hodinu někde sháněli a sedlali koně. Dali se do běhu a celou vzdálenost urazili za slabou půlhodinku. Bylo k podivení, že Karomovi a Kovářovi tentokrát stačil i supící Bejkovec. Vpřed ho hnaly obavy o jeho milou.

Obyvatelé města nespali, rozrušeni zprávami o požáru rasovny. V ulicích bylo dosti světla. I bledý půlnoční měsíc prosvítal mezi cáry černočerných mraků. Tři chvátající druhové doprovázeni mladým Rybářem přesto často klopýtali o kameny a kořeny ukryté ve tmě.

Dohořívající rasovna uprostřed svahu nad Malým Brodem žhnula v temnotě jako oko ďábla, jako jeden z majáku na pobřeží u metropole Azravis. Karom a Bejkovec ty pableskující věže na skalách nad mořem na konci světa dobře znali. Teď se ale hnali do kopce k rasovně. Pot se z nich řinul. Nějaká neznámá moc jim snad přidělila ještě jedny plíce. Už ani neškobrtali přes neviditelné překážky. Jejich nohy se téměř vznášely nad povrchem země. Rozrušení je pohánělo dál a dál.

Okolo dohořívající chalupy a stodoly se sklesle potácelo několik sousedů z města a okolních samot. Tváře umouněné, košile potrhané, hrdla ochraptělá. Čekali už jen na Bejkovce.

„Kde je Marie, viděl někdo Marii?“ ptal se postupně snad všech přítomných Bejkovec. Z jeho hlasu číselo čiré zoufalství. Zdálo se, že se chce vrhnout do spáleniště plného žhavých uhlíků a dohořívajících klád a svoji milou vyhrabat holýma rukama. Karom zachoval chladnou hlavu. Byl uvyklý vydávat rozkazy i za sebenepříznivějších okolností. Poručil všem přítomným, aby si z dohořívajících dřev vyrobili louče. Potom muže rozdělil do dvojic. Postupně je posílal na různá místa, kam Marie chodila. K potoční tůni, v níž prala prádlo a také si omývala své mnohými půvaby obdařené tělo, na chudé políčko za vyhořelou stodolou, na okraj háje, kam zacházela sbírat roští na podpal a lesní plody... Čtyři nejmladší jinochy vyslal, aby se přeptali v okolních chalupách, jestli tam Marie nevyhledala pomoc a útočiště. Všem ale bylo zřejmé, že něco není v pořádku. Že bezpochyby došlo k nějakému strašlivému neštěstí. Nikdo se to však neodvažoval vyslovit nahlas.

Pátrání po Bejkovcově snoubence trvalo už skoro čtvrtinu noci a stále nepřinášelo úspěch. Bejkovec v tu chvíli nebyl užitečný vůbec k ničemu. Chvíli pomateně pobíhal okolo požářiště a střídavě zapřísahal a zase proklínal Boha. Jen ať mu prý jeho Marii vrátí zpět. Poté hromotluk posmutněle seděl na pařezu po mohutném ořechu, který z jara vlastnoručně pokácel, rozštípal a pořezal na polena. Upřeně hleděl na dohořívající dílo zkázy a

cosi mumlal. Karom k němu přistoupil, uchopil ho okolo ramen a zatřásl jím. Kdyby tak učinil kdokoliv jiný, Bejkovec by ho srazil jedinou ranou k zemi. Ale Karom mu byl víc než bratrem.

„Bejkovče, brachu, přemýšlej. Kam ještě Marie večer chodila?“ nevzdával to kapitán.

Bejkovec dál mlčel a napůl odmítavě kroutil hlavou. Pak se napřímil a zvolal s falešnou nadějí v hlase: „Když byl slunečný den a měla všechnu práci hotovou, vyběhla někdy nahoru na Chreb. Pozorovala západ slunce a hledala byliny, které lze natrhat právě jenom v tuto hodinu.“

Karom, Kovář, Bejkovec a mladý Rybář popadli louče a uháněli ke kulatému vrcholu Chrebu. Kousek pod horizontem uzřeli již z velké dálky ležící bělostné tělo. I noční čern před ním ustupovala. Marie ležela ve vlhké trávě mezi spícími lučními květy. Mrtvá, polonahá, znetvořená a nepochybně i zneuctěná. Někdo jí vydloubal oči, uřezal oba prsy a její lůno pravděpodobně ještě zaživa zohyzdil dýkou, nebo mečem. U jejího klína se ještě stále vsakovala do země zasychající kaluž tmavé krve.

Bejkovec padl na kolena a vzal tělo své milé do náruče jako hadrovou panenku. Líbal ji do slepených vlasů a na zohavenou tvář, až byl sám celý od krve jako požírač mršin. Pak se vymrštil. A snad by i tasil meč, kdyby v tu chvíli u sebe nějaký měl. Jeho vojenská výzbroj ale zůstala pohřbená někde pod doutnajícími zbytky rasovny. Bejkovcův zrak planul více než světla loučí. Svůj pohled zabodl do očí svých druhů. Nebylo třeba slov. Smrt Marie musí být pomstěna!

Nějaký čas přetrvávající rozpaky ukončil až příchod Vikáře. „Nechám poslat pro Kostelníka, aby se o tělo Marie postaral tak, jak se patří. Mezitím budu nad naší Marií bdít a budu se modlit za její duši,“ zavázal se Vikář. Karom všechny ostatní přítomné vyzval, aby jej následovali do jeho tvrze. Napřed poslal mladého Rybáře, aby vzbudil správce tvrze starého Tomena a jeho ženu. Když dorazili, ve velké síni už plály svíce. Správcova choť si ani nestihla zakrýt své prošedivělé vlasy. Ohřívala medovinu a chystala chléb, špek a cibuli. Všichni přítomní muži se nechali slyšet, že nemají na jídlo ani pomyslení.

A všichni nakonec něco pojedli. Dlouho, předlouho se radili a mudrovali o tom, kdo mohl tak strašlivý zločin spáchat. Tu se překřikovali, tu zase mluvili rozumně. Nejpravděpodobnější se zdála být teorie, že se Marie stala obětí některé potulné loupeživé bandy. V poslední době se šířily zvěsti, že se do nedalekého Královského lesa přesouvají lapkové a mordýři z lesa Spáleného. Bejkovec nebyl hotov uvažovat rozumně. Chytil se jakéhokoliv stébla, jakékoliv myšlenky. Potřeboval před sebou vidět podobu nepřítele, kterému by mohl rozdrtit lebku a pomstít tak svoji snoubenku.

S prvním ranním kuropěním vjel na koni otevřenou bránou na nádvoří tvrze malobrodský Purkmistr. Za ním po svých cupital jeho pacholek a vedl schvácenou a zpěněnou Bejkovcovu kobylu. Uzdu si omotal okolo předloktí pravé ruky. Tou levou několikrát udeřil kovovým klepadlem do vstupních vrat tvrze.

Nečekané návštěvě otevřel správce Tomen a ihned pospíchal pro Karoma. Ten se podivil, že do jeho sídla zavítal právě Pukmistr.

„Zapřísahal jsem se, že do tohoto domu nevstoupím a s tebou již nikdy nepromluví ani slova!“ neodpustil si Purkmistr. „Ale vážnost situace si to žádá. Můj čeledín přivádí Bejkovcovu kobyly, která se vrátila zpět. Svoji stáj našla vypálenou, tak snad proto pobíhala ulicemi města a strašlivě ržála. Ale osobně jsem nepřišel kvůli koni. Musím s tebou mluvit o samotě,“ pravil Purkmistr tváře se důležitě.

I přes Bejkovcovy protesty se spolu Karom a Purkmistr zavřeli v sednici, kde pán tvrze obvykle vyřizoval úřední záležitosti. Měl tu ve štelářích několik knih a na velkém tmavém písařském stole ležely žlutavé listiny. Karom nabídl Purkmistrovi pohár medoviny, ale ten odmítl. Raději hned vypověděl, co měl na srdci: „Jako nejvyšší představitel Malého Brodu jsem byl z Královského města informován, že bude přes naše město projíždět vyslanec Západního království. Žádné další rozkazy jsem neměl. Pouze ten, že kdyby vyslanec něco nutně potřeboval v naší oblasti, tak se na mě obrátí. Vyslancem byl Marko, bratranec krále Západní říše, vládce Lodie. Bylo mu umožněno mít se sebou jen čtyři ozbrojení muže, ne tedy dvanáct, jak je tomu zvykem. Mladý král si prý nepřál, aby se po naší zemi pohyboval takový počet vojáků znepráteleného království. Vyslanci nabídl, že jej do Královského města doprovodí oddíl královské gardy. Marko to odmítl. S posměšnou poznámkou, že se mu v Říši středu, u dobrých přátel, přece nemůže nic špatného

přihodit. Stráž od říčního brodu mi před několika dny hlásila, že vyslanec se svou družinou překonal řeku a vydal se směrem ke Královskému městu. Malému Brodu se Marko vyhnul. Zvolil starou horní cestu vedoucí pod rasovnou. Podle dvou svědků se vyslanec a jeho muži vraceli stejnou cestou zpět včera vpoledvečer. Řeku přebrodili krátce před setměním. Hodně chváтали. Naši hlídkující vojáci se podívovali, že se Marko rozhodl vrcholky Zelných hor přejíždět takto na noc. Všimli si také, že Marko i jeho ozbrojenci mají oděv a zbroj na několika místech potřísněné krví. Neobyčejně silně navíc čpěli kouřem z ohniště. Naši vojáci se však neopovážili vyslance panovníka Západního království zadržet a vyzpovídat. Domnívali se, že chce Marko být co nejdříve zpět v království svého bratrance. Jistě má pro něj důležité a neodkladné zprávy z Královského města. A že se vyslancovým mužům zřejmě podařilo skolit srnku, nebo divočáka. Jistě udělali velký oheň, aby se rychle posilnili čerstvým masem a mohli pokračovat v cestě. Když si dám v hlavě dohromady události předchozích několika dnů a hodin, jsem si téměř jist, že ten strašlivý zločin v rasovně spáchal Marko společně se svými kumpány,“ vyjevil Purkmistr.

Karom mlčel a rychle uvažoval. Tušil, že Purkmistr má zřejmě pravdu. Zároveň si musel připustit, že si nikdy neuvědomil, jak bystrý tento muž je. I on měl své informace z hlavního města o hrozící válce se Západním království. Panovník této říše Kyr už několik let shromažďuje velké vojsko a trpělivě čeká na svůj čas. Marko mohl mít za úkol při svém návratu z Říše středu vykonat

libovolný zločin, který by velmi špatné vztahy obou zemí ještě více narušil. A pokud vyslanec a jeho doprovod uzřeli na stráni nad rasovnou osamocenou Marii, nebylo pro ně vhodnější a snadnější oběti.

Karom vyprovodil Purkmistra až na nádvoří. Ze srdce mu poděkoval. Purkmistr se odvrátil a jen něco zamručel. Bejkovec číhal hned za dveřmi. Vyběhl ven, vzal Karoma okolo ramen a trásl jím. „Tak co?! Co ti Purkmistr řekl!? Kdo to udělal?!“ naléhal nešťastný silák.

Karom se snažil vážit každé slovo. Ale věděl, že nepomůže nic. Když svému příteli pověděl celou pravdu, Bejkovec zaběhl do dřevníku, popadl tam tu největší sekyru, vyskočil na svoji polomrtvou, neosedlanou kobylu a chtěl se hnát k Zeleným horám. Zřejmě hodlal cestou zabít každého, kdo by jen vzdáleně připomínal obyvatele Západního království.

Zatímco se Kovář marně pokoušel zmírnit Bejkovcovo běsnění, Karom poděkoval za pomoc všem sousedům a vyprovodil je za bránu tvrze. Tu pak společně se správcem Tomenem zavřeli. Na nádvoří s nimi zůstal jen mladý Rybář.

Karoma teď čekal úkol nejtěžší – zklidnit Bejkovce. On jediný na něj platil. Kapitán pohlédl svému příteli do očí a pravil rozhodným hlasem: „Bratře, Marii společně pomstíme. Dávám ti na to své slovo. Ale ten zvyjebanec Marko už jistě překoval Zelené hory a v tuto chvíli již překračuje hranice svého království. Už jej nedoženeme. Ale až si uspořádáme své nejnutnější záležitosti, vyrazíme spolu do královského města.

Poprosíme Mladého krále, aby nám dovolil překročit západní hranici. Najmeme si několik žoldáků a Marka i jeho kumpány pozabíjíme!“

Bejkovec hluboce vydechl a sesunul se na lavici u zdi tvrze. Dobře Karom mluvil, tak jako vždy.

Přišel k nim Kovář. Oči mu plály. „Pojedu s vámi. Marii pomstíme nebo zemřeme!“ prohlásil pevně.

Karom se snažil Kováře od jeho úmyslu zradit. Připomínal mu, že má s Kovářkou pět dětí. A že se z nich mohl těšit jen v posledních dvou mírových letech. A také že je mistrem černého řemesla, jehož umu mají obyvatelé Malého Brodu zapotřebí. Kovář povětšinou mluvil málo. Ale v tuto chvíli příval Karomových slov a argumentů zarazil a sám učinil dlouhý proslov: „Když skončila válka s Jižním královstvím, těšil jsem se z toho, že konečně naleznu klid. Že se budu věnovat kovářskému řemeslu a budu po těch dlouhých letech odloučení dobrým mužem své choti a dobrým otcem svým dětem. A tak se i stalo. Sousédké mě chválí za moji práci, žena je prý spokojená, děti samý úsměv. I ty, co se na mě příliš nepodobají. Ale mé vlastní nitro už několik měsíců strádá. Často přeruším práci a jen tak hledím na vrcholky Zelených hor nebo naopak směrem k jižním rovinám. A vzpomínám na všechny ty bitvy, cesty, strádání i hodokvasy, co jsme společně prožili. Občas toužím vyskočit na koně a několik dní se jen tak toulat Královským lesem. Kdysi jsem se vyučil kovářskému řemeslu, nazývají mě Kovářem, ale jsem bojovník. To už nezměním já, ani nikdo jiný. Pokud mi chce

někdo zabránit v tom, abych vyrazil se svými druhy pomstít Marii, jen ať to zkusí!“ řekl Kovář. Pro zdůraznění svých slov si přiložil pravou ruku na místo, kde obvykle nosil svůj meč. Tímto bylo vše dáno.

Vzápětí si dodal odvahy mladý Rybář. „Ctihodní pánové, dovolte mi, abych vyrazil s vámi. Brzy mi bude devatenáct let a od Karoma jsem se již naučil mnohému z válečnických umění. Jsem také velmi zdatný jezdec...“ chrлил ze sebe rozrušený mladík. Karom a Kovář ho umlčeli skoro současně. Shodli se na tom, že podobná cesta pomsty s nejistým koncem pro mladého Rybáře není. Že bude mnohem prospěšnější, když bude nadále se svým otcem rybařit a zároveň bude Tomenovi nápomocen při výcviku Karomových žáků. Mladý Rybář téměř neslyšně zaklel, otočil se zhrzeně vyrazil k domovu. Nikdo se na něj nehněval, všichni přítomní věděli, jak se projevuje prchlivost mládí. Bejkovec trval na tom, že je třeba za odvetou vyrazit neprodleně. Karom a Kovář mu neodporovali. Bejkovce zanechali v péči Tomena a jeho ženy. Uložili jim, aby připravili vše potřebné na cestu a shromáždili též výzbroj a výstroj pro Bejkovce. Veškerý jeho majetek totiž lehl popelem společně s rasovnou.

Kovář spěchal do své dílny. Už ho tam netrpělivě vyhlíželi jeho choť a její bratr, Kovářův švagr. Kovář nemusel nic vysvětlovat. Jeho žena se tvářila nevraživě. Po chvíli ale přiznala, že poručíkovi ve výslužbě již začala balit věci na cestu. A že nejstaršího syna poslala, aby připravil koně. Když se Kovář předloni vrátil z válek nadobro domů, plakala štěstím. Věřila, že

se její život konečně obrátí k lepšímu. Kovář se však změnil. Již to nebyl ten veselý, zručný mladík, za kterého ji jako čtrnáctiletou provdali. Po večerech teď tiše sedával na zápraží nebo v sednici pod oknem. Popíjel temně rudé víno a jeho mysl se toulala někde po dalekých bojištích. Dlouhá válečná léta z něj učinila jiného člověka. Jeho žena často tajně plakala do peřiny. „Nebylo mně i dětem lépe, když se Kovář za námi jen dvakrát do roka zastavil mezi válečnými taženími? Přivezl žold, mě divoce a krátce pomiloval, popletl si jména našich dětí, opil se se sousedy a pak zase odjel s těmi svými kumpány,“ myslívala si v koutku duše.

Dílnu předal Kovář svému švagrovi. Ten byl též mistrem černého řemesla a o malobrodskou kovárnu se staral po celou dobu, kdy byl Kovář ve válkách. V posledních dvou letech pracovali švagři spolu. Měli i několik šikovných tovaryšů. Ale Kovářově zručnosti se nikdo nevyrovnal.

Karom spěchal k domu Vikáře. Domluvili se, že Marii pohřbí ještě téhož dne odpoledne. A tak se i stalo. Přestože byla Bejkovcova snoubenka ještě nedávno považována za nečistou, nikdo se neodvážil namítnout nic proti tomu, aby byla uložena do církevní půdy na kostelním hřbitově. Na poslední cestě ji doprovodil snad celý Malý Brod. Včetně těch, kteří o ní nejvíce klevetili a nemohli jí přijít na jméno. Zádušní mši pod širým nebem odsloužil sám Vikář, Kostelník mu ministroval. Bejkovec stál nad hrobem klidný, nehybný. Jeho srdce planulo už jen pro pomstu.

Vpodvečer se tři vysloužilci hotovili k cestě, tak jako už tolikrát. Přibrali i jednoho nákladního koně, aby ulevili těm svým. Bejkovec trval na tom, že pojede na své kobyle. Ta v mnohém připomínala jeho samotného – nohy měla jako mohutné smrkové špalky, šíji krátkou, zato neobyčejně širokou, v očích odlesk zarputilosti. Tomenovi se přes den podařilo dát zvíře zmordované nočním běsem alespoň trochu dohromady. V Karomově zbrojnici se Bejkovec nasoukal do kožené válečné haleny a zbraní si tam nabral tolik, že vypadal jako vůdce loupežnické bandy z pouťových obrázků. Karom to nechal být a doufal, že cestou Bejkovec polovinu zbraní odloží, protože mu budou překážet při každém pohybu. Z pokladnice Karom odpočítal dvě stovky zlatých a rozdělil je do dvou vaků. Krátce nato přicválal Kovář. Mstitelé vyrazili směrem ke Královskému lesu. Slunce stálo ještě poměrně vysoko.

KAPITOLA DRUHÁ

ROZPAD POMOŘSKÉ ŘÍŠE

Říše středu, Severní království, Východní království, Jižní království a Západní království byly kdysi součástí jediné velké Pomořské říše. Podle legendy potvrzené i několika listinami byl posledním vládcem Pomořské říše Haran Jednooký. Platil za neohroženého válečníka, ale i za velkého milovníka medoviny a žen. Po smrti své první manželky se znovu oženil. Z obou právoplatných svazků vzešlo celkem pět synů, dědiců, a také tři dcery. Ale i vrabci na stromech si cvrlikali o tom, že Haran Jednooký zplodil též mnoho levobočků. Jeho chťiči neunikly kuchařky, chůvy, lazebnice, ale ani některé manželky a dcery jeho poddaných. Dodnes se obyvatelé území někdejší Pomořské říše urážejí nebo dobírají slovy: „Jestli ty nebudeš nějaký ten malý Haran.“

Haran Jednooký porušil dávné zvyklosti. Vládu nad celou Pomořskou říší nepředal svému nejstaršímu synovi. Dle zlých jazyků i proto, že jeho nejstarší potomek nebyl příliš rozhodný ani chytrý. Haran se obával, že by jeho právoplatný následník nedokázal tak rozsáhlému království vládnout pevnou rukou. Navíc na něj naléhala jeho druhá žena, aby i na jejich společné syny Haran při předání moci pamatoval. Byla o mnoho let mladší než její choť. Pocházela z královské rodiny z dalekého divokého

zámoří a říkalo se o ní, že zná kouzla, kterými dokáže ovládnout i ty nejsilnější bojovníky.

Haran Jednooký proto rozhodl, že se Pomořská říše po jeho smrti rozdělí na pět království: Království středu, v němž leží Královské město. Severní království, kde nacházel tehdy největší přístav Pomořské říše Vulk. Přístup k moři zůstal i Východnímu království. Na pobřeží v oblasti delty mohutné řeky Cryly později vyrostlo město měst Azravis. Jižnímu království připadly nekonečné vinice, zelené pastviny, úrodná pole a pradávné Kamenné město, které se stalo sídlem krále jihu. Západní království rozprostírající se na nekonečných rovinách získalo dvě bohatá, prosperující města: Lodii a Taran. Půda na západních planinách byla vyschlá a neúrodná. Dařilo se zde ale řemeslům a obchodu. I z toho důvodu, že země ležela na křižovatce několika významných kupeckých cest. Každý z pěti synů Harana Jednookého tedy získal jedno království. Snad žádný z nich ale nebyl se svým dědictvím zcela spokojený. Téměř okamžitě začaly mezi bratry rozepře. Nejvíce rozčarovaný a ukřivděný se cítil být bratr nejstarší. Své nově nabyté Království středu ve své pýše brzy přejmenoval na Říši středu. Jeho země přitom patřila k těm menším. Vládce Říše středu přesto svým bratrům vzkázal, že on jediný je právoplatným dědicem trůnu celé Pomořské říše. A že ji hodlá opět sjednotit, třeba i silou.

Následovala staletí plná příhraničních šarvátek ale i otevřených válek mezi královstvími. Chvilí měla navrch jedna část bývalé Pomořské říše, chvíli zase druhá. Hranice

jednotlivých království se různě posouvaly a měnily. Žádné z nich ale nedokázalo svého momentálního nepřítele zcela porazit a zabrat celé jeho území, natožpak znovu obnovit někdejší Pomořskou říši. Každému z nových království přitom neustále něco chybělo – tomu přístup k moři, onomu pastviny a úrodná půda, tamto trpělo nedostatkem vědomostí a zručných řemeslníků, támhleto zase nemělo dosti dřeva a kamene na výstavbu nových měst a vesnic. Čas ukázal, že původní Pomořská říše zahrnovala vše potřebné v dostatečné míře. Nově vytvořená království připomínala kuchtíky, kterým chybí jednou maso, podruhé sůl a potřetí mouka.

V průběhu staletí se krev původní královské rodiny smísila s krví jiných šlechtických rodů z celého širého světa. V některých královstvích bývalé Pomořské říše se násilím či lstí zmocnili vlády příbuzní příbuzných stávajícího panovníka. Teklo mnoho krve a slz, přišla léta plná strádání, křiku, svárů a bolesti. Ale to vše je již minulostí, která by vydala na samostatnou knihu.

V posledních dvou letech vládl v zemích někdejší Pomořské říše nebývalý mír. Panstvo ani lid tomu ani nemohli uvěřit. Zejména obyvatelé Říše středu teprve začínali poznávat, jak vypadá život bez temných válečných mračen nad hlavou.

Severní království se do větších válek nezapojovalo už víc jak deset let. Lépe řečeno urostlí, hrubí bojovníci Severního království vyráželi na svých mohutných lodích objevovat nové země a drancovat jejich bohatství. Za tímto účelem vybudovali nedaleko od starobylého přístavu Vulk ještě Nový Vulk. Zde,

v největších loděnicích na celém známém světě, stavěli nové a nové, větší a větší, rychlejší a rychlejší lodě.

Vládci Východního království již po několik generací udržovali více či méně dobré vztahy se všemi svými sousedy. A to i s těmi zámořskými. Sláva města Azravis sahala až ke hvězdám. Bylo centrem vzdělanosti, všemožných lidských umění a mezinárodního obchodu. Stalo se skutečnou křižovatkou civilizací, centrem měnícího se světa.

Říše středu a Západní království spolu uzavřeli spojenečství již před několika desetiletími. Ještě v dobách, kdy Západnímu království vládl velký, spravedlivý Lepius. V té době Říše středu dokonce pravidelně posílala vojenskou družinu čítající 500 mužů až na hranice Západního království a Darstánu. Z toho ale záhy sešlo. Lidem oblíbeného Lepia nechal zavraždit jeho proradný mladší bratr Kyr. Postupně dal pozabíjet všechny ostatní členy své rodiny, aby nemohl ani v budoucnu nikdo zpochybňovat jeho nárok na královský trůn. Jen několika jeho pokrevním příbuzným se podařilo uniknout za hranice Západního království a ukrýt se před nájemnými vrahouny vyslanými Kyrem. I proto za vlády Kyra vztahy Říše středu a Západního království velmi rychle ochladly. K otevřenému válečnému konfliktu mezi oběma zeměmi zatím nedošlo. Ale nebylo žádným tajemstvím, že vlastním lidem nenáviděný krutovládce Kyr shromažďuje obrovskou armádu složenou částečně i z nelítostných cizáckých žoldáků. Do svého vojska neváhal přizvat ani bojovníky národů

doposud nepřátelského Darstánu. Bylo tedy jen otázkou času, kdy se pokusí zaútočit na některého ze svých sousedů.

Zmiňovaný Darstán byl rozsáhlým územím obývaným divokými kmeny, ležícím západně od někdejší Pomořské říše. Nikdo pořádně nevěděl, kdo vlastně Darstánu vládne a kde ta barbarská země začíná a končí. Ale hranice mezi Západním královstvím a Darstánem byla již sto let vytýčena přesně – Urahovým příkopem. Král Urah, praděd Lepia a Kyra, byl neobyčejně vzdělaný a moudrý muž. Jako mladý princ strávil pět zim na studiích ve Východním království, na univerzitě ve městě Azravis, v dobách, kdy budoucí metropole teprve začínala získávat svoji slávu. Tam se mimo jiné dozvěděl o Velké zdi ve vzdálené Číně a také o Hadriánově valu, který kdysi dávno vybudovali Římané v Británii. Po svém nástupu na trůn Západního království se rozhodl hranici své země s Darstánem ochránit podobným obranným opevněním. Západní království se ale už tehdy potýkalo s nedostatkem stavebního materiálu, dřeva i kamene. Na převážné části Západního království se nacházely rovinaté pastviny. V řídkých hájích rostly pokřivené nevysoké stromky a husté křoviny. Skalnaté Modré hory se tyčily až na území Jižního království za hraniční řekou Cryla. Zalesněné Zelené hory zase odedávna patřily Říši středu a hranice kopírovala jejich úpatí. Rozsáhlé lesy se na území Západního království přece jen nacházejí. V současnosti jsou nazývány Lesem mrtvých. Za dob krále Uraha se v nich ještě neskrývali

lesní lidé a kácely se tu stromy. Ale k Urahovu příkopu to bylo odtud několik dní cesty.

Král Urah si byl nedostatku stavebního materiálu v Západním království vědom. Tuto nevýhodu však mžikem obrátil ve svůj prospěch. Po celé délce hranice mezi svojí zemí a Darstánem nechal vyhloubit hluboký příkop. Vykopanou zeminu využil na navršení obranného valu na svojí straně hranice. I poté, co se hlína usadila a uchytily se v ní nízké keře a tráva, dosahoval obranný val místy až výšky dvou mužů. Stejně tak hluboký byl i příkop. Široký byl asi deset koňských délek. Urah navíc nechal do rozšklebené jizvy v půdě přivést vodu z okolních říček, potoků a mokřin. Příkop je dodnes naplněn téměř po okraj. V deštivých letech se dokonce vylévá na území Darstánu a jeho okolí se mění v bažiny. Dno příkopu je měkké, zrádné, bahnité a pokryté vodními rostlinami všech druhů. Krutí nájezdníci ze západu Urahův příkop překonali už několikrát. Například za pomoci dlouhých mostů svázaných z kmenů borovic. Borovice pokáceli mnoho mil od hranic a za svými koňmi je dověkli až k Urahovu příkopu. Ale voda, bláto i val postup útočníků vždy zpomalily a zkomplikovaly. Obránci Západního království díky těmto obranným prvkům získali čas, aby zformovali své síly a útok nepřítel odrazili.

Les mrtvých nyní obývají a ovládají potomci a přívrženci rodu Vezitů. Vedle vládnoucích Grivoldů, k nimž patřili Lepius, Kyr a Marko, se jednalo o další významnou dynastii Západního království. Vezité sídlili v druhém největším městě v zemi, v Lodii. Král Kyr na Lodii zaútočil krátce poté, co po zavraždění svého bratra Lepia usedl na trůn Západního království. Jeho vojsko téměř všechny Vezity a jejich věrné pobilo. Jen hrstce Vezitů se podařilo uniknout a ukrýt se v nitru Lesa mrtvých, který tehdy nesl jiné jméno. Správu města Lodie a celé přilehlé oblasti Kyr svěřil svému jedinému spojenci, bratranci Markovi. Kyr a Marko spolu už jako jinoši spřádali plány, jak jednou lstí a násilím ovládnou Západní království a rozdělí si vládu nad ním.

K Vezitům skrývajícím se uprostřed lesa se postupně přidávali další a další nepřátelé rodu Grinvoldů, ale i psanci, dobrodruhové či vdovy po vojácích, které už by jinak nečekala žádná budoucnost... Novým obyvatelům temných hvozdů se zpočátku nedostávalo skoro ničeho. Žili pouze z toho, co si ulovili, nasbírali a vyrobili, nebo vyměnili s obyvateli vesnic ležících poblíž Lesa mrtvých. Do boje o přežití se museli zapojit úplně všichni, členů někdejší urozené rodiny Vezitů nevyjímaje. Lesní lidé brzy vnímali mnohé zákonitosti života v divočině. Pochopili, že vše souvisí se vším a že i lidské bytosti jsou nedílnou součástí jednoho velkého celku. Své mrtvé proto nepohřbívali do země, jak jim kázala jejich dosavadní víra. Těla bez života ani nespalovali po vzoru svých dávných předků. Zemřelé zbavené oděvu a ozdob jednoduše pokládali na lůžka z větví a proutí

v korunách stromů. Ostatky lesních lidí pak několik týdnů sloužili jako potrava pro dravou zvěř, ptáky, brouky a larvy. Některé části tkání a kostí postupně odpadávaly dolů a matička zem je milosrdně pozřela. Lidé využívající pohostinství lesa mu takto částečně spláceli svůj dluh. Mnohá posmrtná lůžka se za několik měsíců rozpadla. Kosti, zuby a chomáče vlasů se s lomozem zřítily do ostružiní a ostré lesní trávy. Jiná přírodní mauzolea přetrvávala ve větvích i několik let. Obyvatelé lesa svá pohřebiště cíleně budovali především na okraji hvozdů. I proto, že sami přebývali v hloubi pralesa a na jeho hranice vysílali jen pravidelné hlídky. Rozkládající se těla a bělostní kostlivci navíc měli odradit nevítané návštěvníky lesa. Působilo to spolehlivě. Proto se celé zalesněné oblasti začalo říkat Les mrtvých a toto označení začali používat i sami Vezité.

V samotném středu Západního království tak vznikla malá a zcela nezávislá lesní říše, která se řídila svými vlastními zákony. Nikdo netušil, kolik vlastně v Lese mrtvých žije lidí. Určitě několik stovek. Snad i tisíce. Lesní lidé byli pro vládnoucí Grinvoldy v čele s Kyrem trnem v oku.

A nešlo jen o řevnivost a nenávist mezi oběma rody. Lesní lidé nepřipouštěli jakékoliv kácení stromů na svém území. Pokud to tedy nebylo pro jejich potřeby. Dřevo na budování měst, vesnic, opevnění, mostů a dalších potřebných staveb se tak muselo do Západního království z velké části dovážet na speciálních povozech ze Severního království a z Říše středu.

Vojsko krále Kyra zaútočilo na Les mrtvých již několikrát. Lesní lidé se s ním nikdy nepustili do otevřeného boje. Jejich hlídky se stáhly a nepřátelskou armádu vpustili do útrob lesa. Průběh invaze královské armády pak byl vždy zhruba stejný, ať už se na ni bojovníci sloužící Kyrovi připravovali sebelépe. Neviditelní střelci ukrytí v korunách stromů, v kapradí či ve vyhloubených zamaskovaných jámách vypouštěli ve dne v noci zákeřné šípy ze svých krátkých luků. Nikdo netušil, kdy a odkud přiletí další smrtící střela. Poslední výpravy do Lesa mrtvých se zúčastnila tisícovka královských vojáků. Po prvním dni jich už bylo o padesát méně, aniž by spatřili jediného nepřítele. Občas se jim nějaký lesní bojovník ukázal a vzápětí se před nimi dal na útek. Když se ho Kyrovi ozbrojenci jali pronásledovat, čekali na ně o kus dále další lesní lučištníci a skolili je svými šípy. Jindy zase léčka spočívala ve velké jámě maskované tenkými větvemi a listím. Na její dno obránci lesa nastražili desítky špičatých štíhlých kůlů.

Jindy obyvatelé Mrtvého lesa neváhali otrávit vodu ve studánce. Věděli, že k ní téhož večera armáda vyslaná Kyrem dorazí a vojáci v ní budou hasit svoji žízeň a napájet koně. Když zbyla královských vojáků už jen sotva polovina, propadli malomyslnosti a začali věřit tomu, že je Les mrtvých skutečně prokletý. Poručík, který velel poslednímu útoku na lesní lid, nakonec rozhodl, že jeho zdecimovaná družina odtáhne zpět do sídelního města Taran jako smečka zpráskaných psů. I za tu cenu,

že král Kyr nechá pro výstrahu za zbabělost popravit jeho a každého desátého vojáka neúspěšné výpravy. A tak se i stalo.

Zatím poslední válečný konflikt na území bývalé Pomoršské říše vypukl mezi Říší středu a Jižním královstvím. Jak už se stalo v historii mnohokrát, důvody více než desetileté války byly zcela malicherné důvody. Pastviny na jihovýchodu Říše středu se začaly obyvatelům této oblasti měnit před očima. Jako by na ně někdo uvalil kletbu. Půda zžysla a mizela z ní voda. Hlína pukala a drolila se. Vzrostlá tráva uschnula a nová nevzešla. Na zmírajících lukách se dařilo hlavně bodlákům a zmrzačeným trnitým keřům. Nic na tom nezměnily ani mírné jarní deště. Lidé začali celé oblasti říkat Suché pole.

Pastevci a sedláci už neměli kde nasytit stáda skopového a hovězího dobytka. Jiné pastviny totiž převážně hornatá a zalesněná Říše středu prakticky neskýtala. Zoufalí chovatelé dobytka tak začali se svými stády překračovat hranice Jižního království. Spásali šťavnaté trávy v téměř neobydlené oblasti severně od řeky Cryly. Hraničáři Jižního království a těch několik lidí, co žilo v tomto kraji na samotách, svým sousedům ze severu toto počínání umožňovali a tolerovali. Zvláště, když jim pastýři z Říše středu občas věnovali kameňák plný mléka, nebo i celé jehně. V létě pastevci část luk posekli a sušili sena na zimu. Dozlatova vysušenou travu navýšili do velkých kopek a zimní

krmivo se chystali převést do svých statků v Říši středu. Jedné noci se ale pod rouškou tmy zmocnil veškerého připraveného sena chamtivý sedlák z vnitrozemí Jižního království. Celou noc přepravoval hory usušené trávy na širokých vozech. Bez práce tak získal krmivo pro svůj dobytek nejméně na dvě další zimy. Ale nechával se slyšet, že svým počínáním především chrání bohatství Jižního království před cizáky.

Chovatele dobytka z Říše středu to rozlítilo. Vyzbrojeni převážně zemědělským nářadím a dlouhými holemi nasedli na několik vozů a vydali se získat svoje seno zpět. Takovou selskou invazi nemohli vojáci Jižního království připustit. Všechny sedláky obklíčili a zajali je sotva dvě míle za hranicemi. Velitel vojenského oddílu rozhodl, že budou provinilci posláni zpět do Říše středu bez újmy na zdraví. Prikázal ale zabavit veškerý jejich dobytek, který se v tu chvíli na území Jižního království nacházel. A na válku bylo zaděláno.

Jak už bylo psáno, válečný konflikt mezi oběma královstvími trval přes deset let. Během bitev nehořela žádná velká města. Boje se odehrávaly převážně na pastvinách a pláních okolo hranice znesvářených říší. Mnohdy se jednalo o velmi krvavé střety, při nichž přišlo o život mnoho statečných vojáků. Jednou se podařilo proniknout válečníkům z jihu až na dohled Královskému lesu, podruhé armáda Říše středu nepřátele zahнала až do pšeničných polí za řekou Crylou.

K rozhodující bitvě došlo na Suchém poli na jihu Říše středu. Starý král a jeho věrný Generál pověřili velením vojska kapitána

Karoma. Ten ke svým mužům v předvečer střetu vojsk promluvil: „Zítřa nad ránem společně desetileté válečné běsnění ukončíme. Tato dlouhá válka vysála již hodně síly, krve a majetku obyvatel naší země.“

Po rozbřesku došlo k otevřenému boji. Každá z armád čítala přibližně tři tisíce mužů. Jezdci i pěšáci Říše středu se vrhli do útoku, jako by byli nesmrtelní. Ničeho nedbali a sekali a bodali do zaskočených vojáků Jižního království hlava nehlava. Bojovníci jihu krváceli, umírali a záhy se dali na útěk. Několik stovek pěších vojáků ustupující armády složilo zbraně a vzdalo se. Karom však dal svým oddílům rozkaz, aby nikoho nešetřili a bezbranné muže pozabíjeli. Díky tomuto strašlivému krveprolití válka skončila. Vládce Jižního království Goroj si byl vědom toho, že takto zdecimovanou armádu bude obnovovat několik let. Přistoupil proto na nabídku Starého krále, aby spolu sjednali mír. Jednání byla celkem dvě. Poprvé v Královském městě a podruhé zavítal Starý král do Kamenného města, sídla vládců jižního Království. Na této cestě ho doprovázel Karom. Král Goroj toto ponížení snášel trpce, vždyť Karom měl na svědomí povraždění tisíců skvělých mužů.

Oba panovníci se dohodli na podmínkách mírového soužití svých zemí. Nové spojenectví se rozhodli stvrdit tím, že až princezna Irianida, Gorojova dcera, dovrší šestnáctý rok svého života, provdá se za Mladého krále, budoucího vládce Říše středu.

KAPITOLA TŘETÍ

NA CESTĚ

Soumrak zastihl Karoma, Bejkovce a Kováře na okraji Královského lesa. Poslední paprsky zapadajícího slunce pohlcovaly stále ještě zelené listy stromů. Podzimek teprve přicházel. Brzy se zcela setmělo. Tři přátelé ale pokračovali v cestě dál ještě zhruba hodinu. Široká lesní cesta neskrývala žádná nebezpečí ani ve tmě. Projížděli jí už nesčetněkrát. Znali každý její záhyb, každé stoupání, každý vystupující kořen. Bezpečně trefili i na Jelení mýtinu osvětlenou vycházejícím bledým Měsícem. Padla na ně únava. Vždyť od předchozí tragické noci vůbec nezamhouřili oka. Zaopatřili koně, ale plátěný vojenský stan nechali sbalený. Objímala je vlháká noc. Možná jedna z posledních takových. Léto se už pozvolna vytrácelo.

Oheň nebylo třeba rozdělávat. Tři válečníci mlčky pojedli chleba a špek. Podávali si mezi sebou vak s vínem, dokud jej zcela nevyprázdňili. Pak ulehli na přikrývky do vonící, vlhké lesní trávy. Přikryli se jen kabátci. Na nebi se roztančily hvězdy. Lesní zvíř a další neviditelní tvorové rozezněli svůj každonoční koncert. Blahodárný spánek vysloužilé vojáky brzy sevřel ve své konejšivé náruči. Karom předtím rozhodl, že té noci nebude

nikdo z nich hlídkovat. V Královském lese bývalo bezpečno. Co by se tam mohlo vysloužilým vojákům stát?

A měl pravdu, nestalo se nic.

Když skončila válka s Jižním královstvím, oslavovaní hrdinové Karom, Kovář a Bejkovec se konečně dočkali vyřazení z královské armády. Ke svému žoldu obdrželi i tučnou odměnu za dobré služby od samotného Starého krále. Každý podle své hodnosti. Kapitánovi Karomovi navíc panovník dal na výběr z několika selských a panských statků, které se z nejrůznějších důvodů ocitly bez majitele. Osud tomu chtěl, že mezi uvolněnými lény byla i tvrz s přilehlými pozemky v Malém Brodě, rodném městě Kováře. Tvrz předtím byla v držení jistého vladyky Kuděje. Ten ale za války potají podporoval vládcu Jižního království. Jeho vojákům dokonce pod rouškou tmy dodal několik vozů s proviantem. Zřejmě se domníval, že panovník Jižního království ovládne celou Říši středu. Kudějovi že se pak bohatě odmění a vladykův význam vzroste. Na Kudějovo počínání ale žalovali jeho vlastní pacholci. Vladyka byl Královskou radou označen za zrádce a sťat. Veškerý jeho majetek propadl královskému trůnu.

Karom vyrůstal v Královském městě. Stejně jako Bejkovec, syn Mistra popravčího. Už v dětství se z nich stali nerozluční přátelé. Karoma vychovával Generál královského vojska. Byl

jeho poručníkem, ale Karom považoval Generála za otce a on jeho za syna. O Karomově původu se nejen v Královském městě, ale v celé Říši středu vyprávěly nejrůznější zkazky, klevety, báje a fantasmagorie. Nejčastěji zlí jazykové tvrdily, že je Karom levobočkem samotného Starého Krále. A ten že svěřil výchovu pancharta Generálovi a jeho ženě, kteří byli již v poměrně pokročilém věku stále bezdětní. Karom jako by do jejich domu přinesl štěstí a radost. Generálova žena se krátce nato ocitla v pozhnaném stavu. A svému choti přivedla na svět syna – Vonera.

Karom a Voner vyrůstali jako bratři, a tak se i milovali. Jejich dětské hry, radosti i půtky s nimi sdílel i Bejkovec. Umění boje se všichni tři učili od Generála a jeho vojáků už od chvíle, kdy udrželi v rukou dřevěné meče. Karom i Voner brzy vynikali v mnoha válečnických dovednostech, byli velmi mrštní, houževnatí a bystří. Bejkovec svoji neohrabanost vyvažoval neobyčejnou silou a odolností.

Když se z jinochů stali urostlí mladí muži, starý Král vyhověl žádosti Generála a všechny tři vyslal na studia do Vojenské akademie Univerzity města Azravis ve Východním království. Karoma a Vonera, aby se vyučili umění války u těch největších mistrů, Bejkovce, aby jim byl k posluze.

Ze studií se Karom a Voner po třech letech vrátili jako poručíci. Byl nejvyšší čas. Tou dobou vrcholily boje v kopcích Havraní vrchoviny a v mladých hvozdech Spáleného lesa s krutými válečníky Severního království. Karom, Voner a

Bejkovec se těchto krvavých řeží účastnili. Bok po boku. I přes své mladí si brzy získali respekt všech vojáků Říše středu. A jejich jména znali i bojovníci severu.

Tou dobou je osud svedl dohromady s Kovářem. Ten se vyučil černému řemeslu u svého otce v dílně v Malém Brodu. Jako mistr kovářského umění byl vojenských povinností zproštěn. Jeho nitro však již od útlého dětství spaloval věčný neklid a neukojitelná touha po dálkách a dobrodružstvích. Nikdy toho moc nenamluvil. Často ale tiše hleděl někam za město k obzoru a jeho oči planuly. I přes odpor svého otce se Kovář jednoho rána sbalil, odjel do Královského města a upsal se králově armádě. Po absolvování základního vojenského výcviku v hlavní královské pevnosti Dordung obdržel okamžitě jako mistr svého řemesla hodnost setníka. Kovář se obával, aby jej jeho velitelé neumístili do vojenské kovárny přímo v pevnosti. Své dovednosti proto tajil a své umění v rozhovorech se svými nadřízenými zlehčoval. Ale jak to už u vojska bývá, pevnostní kovářské dílně vládl neschopný a líný mistr Remes, obklopený svými kumpány a nohsledy. Ačkoliv kovářskou práci odváděli nedobře a nesmírně pomalu, tvářili důležitě a nepostradatelně. Nestáli o to, aby mezi ně přišel mladý kovářský mistr a narušil tak jejich selanku a pokoutné šmelení s vojenským materiálem. Přičinili se o to, aby byl horlivý Kovář vyslán do boje. Tak, jak si přál.

V bitvách se severskými hordami přišli krátce po sobě o život oba dva tehdejší kapitáni královské armády. Starý král se po domluvě s Generálem odhodlal k nevídanému počínu. Do

hodností kapitánů povýšil mladé poručíky Vонера a Karoma. Voner se tak stal velitelem Královské gardy. Ta měla za úkol chránit nejen krále, ale i celé sídelní město. Spadaly pod ni i stále vojenské posádky dalších měst Říše středu. Ty byly určeny téměř výhradně ke střežení a obraně jednotlivých měst. Do bitev mimo hradby vyrážely jen velmi zřídka. Post velitele Královské gardy byl považován za velmi prestižní. Mimo jiné naznačoval, že se Voner stane příštím Generálem. Na rozdíl od Karoma byl totiž urozeného původu, tak jako jeho otec a otec jeho otce. A nejvyšším velitelem královského vojska se mohl podle zákonů Říše středu stát pouze příslušník šlechty. Karomovi svěřil Starý král vládu nad pevností Dordung, čímž ho učinil také velitelem celé královské pěší armády a jezdeckva.

Války se Severním a Jižním království přinesli Karomovi slávu a uznání. Nejen v již vzpomínané bitvě na Suchém poli se po jeho boku vyznamenali také Kovář a Bejkovec. Do výslužby odcházeli před dvěma léty jako oslavovaní hrdinové. Ale kdeže loňské sněhy jsou.

Malý Brod navštívili Bejkovec a Karom na pozvání Kováře několikrát již dříve, když přes něj táhli se svou armádou, nebo v těch několika málo volných dnech, jež jim královské vojsko každoročně vyhradilo k odpočinku. Malebné městečko rozprostřené na svazích nad řekou Zerou jim učarovalo.

Kovář se při krátkých návštěvách rodného kraje stačil usmířit se svým umírajícím otcem. Oženil se též s mladší sestrou svého přítele z dětství. Celkem pětkrát ji pak přivedl do požehnaného

stavu. Po smrti starého Kováře převzal dílnu právě švagr Kováře mladšího. A vedl ji až do jeho návratu z válek.

Po bitvě na Suchém poli už Karoma v Královském městě nic nedrželo. Válčení měl dost. S povděkem proto od krále přijal darem tvrz a přilehlé pozemky v Malém Brodu po zrádném vladykovi Kudějovi. Bejkovec šel s ním, co by měl také dělat jiného. Jeho otec, královský mistr Popravčí v sídelním městě, byl stále při síle a už si vychovával svého nástupce. Bejkovec pokračovat v rodinné ani tradici odmítl. Katovské řemeslo obnášelo i jistou dávku diplomacie. A tu Bejkovec odjakživa postrádal. Vždyť mistr popravčí přijímá rozkazy od samotného Krále, královského Správce, královského Soudce a Generála.

V Malém Brodě pobýval Bejkovec nějaký čas jako host u Karoma v jeho tvrzi. Zalíbila se mu ale opuštěná městská rasovna stojící ve stráni nad městem, stranou od ostatních domků. Dohodl se s Purkmistrem, že ji od města odkoupí za symbolických pět zlatek. Obyvatelé Malého Brodu začali Bejkovce vyhledávat s tím, aby jim pohřbil uhynulá zvířata nebo pomohl s odchytém zaběhnutého dobytka. Bodrý silák tak nakonec částečně ve šlépějích svého otce vykročil. Lidé z širokého okolí měli pro Bejkovce jen slova chvály. Purkmistr proto sepsal glejt, kterým Bejkovce ustanovil oficiálním městským pohodným. Plat mu stanovil na pouhou zlatku měsíčně. Mnohem více však Bejkovec za svoji službu dostával od lidí, kteří u něj vyhledali pomoc. Když neměli peníze, dali tučet vajec, bochník chleba, džbán vína nebo vepřovou kýtu.

Purkmistr také nechal obnovit zvířecí pohřebiště za městem v měkké půdě poblíž řeky Zery. Bejkovec si dokonce pořídil malý povoz, aby tam mohl uhynulé krávy, ovce nebo psi odvážet. Plánoval si, že do žebříňáku bude zapřahovat svoji kobyly. Jezdecký kuň se ale vzpouzel, nechtěl být ponížěn na koně tažného. Bejkovec nakonec vůz tahal, nebo tlačil sám.

Vždy v neděli chodili Bejkovec, Karom a Kovář popíjet do Dolní malobrodské krčmy, stejně jako mnoho dalších místních domkařů, sedláků a řemeslníků. Každý pátek ale Bejkovec vyrazel zcela sám kus za město k brodu přes Zeru po prastaré kupecké cestě. Kousek od mýtnice tu stál neblaze proslulý hampejz. Kupci, vojáci, ale i muži z Malého Brodu tu potají hledali útěchu a úlevu v náručích nečistých žen. Bejkovec měl ale oči jen pro jednu – Marii. Statnou, plavovlasou mladou ženu s uhrančivým úsměvem. Jejímu kouzlu zcela propadl. Se svým milostným vzplanutím se po delším váhání svěřil svým nejbližším přátelům, Karomovi a Kovářovi. Oj, jak ti se vysmáli jeho bláhovosti. S markytánkami, nevěstkami, kurvami, děvkami a hopsandami slehli všichni tři už nesčetněkrát. Dobře věděli, že těmto ženštinám nelze věřit jediného slova. Že ovládají kouzla, kterými mužům zamotají hlavy, a pak je oberou i o ten poslední groš. Kdepak, chlap by měl jen rychle použít tělo prodejné ženy k ukojení svého chtíce a nedbat přitom jejích sladkých řečí. Pak by měl svoji hanbu smýt tím, že jí vedle lůžka položí dvacet grošů. A rychle pelášit pryč, ani se už neohlédnout. Ale

s Bejkovcem nebyla žádná řeč. Začal se s Marií vídat i mimo zdi hanbince. A zdálo se, že ona jej v jeho bláznovství podporuje.

Marie byla dcerou malobrodského Pekaře, váženého muže. I její matka platila za počestnou ženu. Ale sotva tělo Marie nabylo ženských tvarů a její klín a podpaží pokrylo ochlupení, zajímalo ji jen jediné – muži. Staří nebo mladí, sliční nebo šerední, tlustí nebo hubení, na všechny pohlížela stejně lačně. Když jí bylo šestnáct, celý Malý Brod žil klevetami o ní. Ženské na rynku se předháněly v zaručených zprávách o tom, před kterým ženatým mužem to zase Marie vyhrnula sukni a roztáhla nohy. Pekař samou hanbou ani nevycházel ven. Prodávat do pekárny posílal svoji choť a ta si tam každodenně vyslechla své. Pekař svoji nezdárnou dceru zamykal do světnice, často ji zbil tak, že nemohla vstát ze země, ale nic to nebylo platné. Nikdo neporučí vodě, aby tekla do kopce. Když bylo Marii osmnáct let, uprchla do hanbince u brodu přes řeku. Kam jinam měla jít? Pekař se jí zřekl a vydědil ji. Purkmistr Marii pod tlakem veřejnosti zrušil městské občanství.

Marie se brzy stala vyhlášenou a vyhledávanou nevěstkou. Hanbinec ale nebyl místem, kde by se dalo přebývat dlouhodobě. Ve dne v noci tam vládlo bujaré veselí, podle toho, kdy vojáci, kupci a kunčafti k brodu dorazili. Padlé mladé ženě se nečekaně dostalo zastání a pomoci od malobrodského Vikáře. Nabídl jí ubytování malém nuzném domku až na samém konci rozlehlé zahrady vikářství. Pod vlastní střechu se jí přijmout neodvážil, aby nepřišel do řečí. Zlé jazyky ovšem nelenily. O podivném

soužití Vikáře a Marie si v Malém Brodu brzy štěbetali i vrabci na střeše. Pak si ale klevetnice a pomlouvači našli jiná témata a nad pobytem Marie na vikářství se už skoro nikdo nepozastavoval. Přes den vděčná nájemnice pomáhala s pracemi na zahradě. S láskou pečovala o květiny, bylinky a zeleninu. Přitom se i nadále potají scházela s Bejovcem.

Před soumrakem vyrážela směrem k mýtnici u Brodu, aby své skvostné tělo propůjčovala za pár grošů chlípníkům. Většinu z výdělku nevěstek si totiž ponechávala Kalešova banda, která hanbinci vládla.

Jednoho rána Marie Kalešovi oznámila, že do hanbince už nikdy nevstoupí. Že potkala muže, který z ní zase učiní počestnou ženu. Kaleš se jí vysmál, zbil ji a předhodil ji svým kumpánům, aby se s ní potěšili. Pak ji vyhodili ze dveří hampejzu přímo do prachu kupecké cesty.

A pohrozili jí, že pokud večer nedorazí ochotně rozdávat placenou lásku komukoliv, kdo si za to zaplatí, najdou si ji a pořežou jí dýkami celý obličej i tělo.

Marie se toho rána do zahradního domku za Vikářstvím doslova doplazila. Rasovně se zdaleka vyhnula. Věděla, že Bejkovec by zřejmě všechny v nevěstinci pozabíjel a pak by ho vypálil. Musela si nejdřív všechno uspořádat v hlavě. Vikář vytušil, že něco není v pořádku. Marii v zahradním domku vyhledal a našel ji tam ležet v zuboženém stavu. Učinil to nejlepší, co učinit mohl – zašel do tvrze za Karomem. Kapitán ho vyslechl a ujistil ho, že bude jednat podle práva. Na večer vysloužilý

kapitán povolal Bejkovce a Kováře. Vyjevil jim, jak se věci mají. Načež se mu společně s Kovářem podařilo zkrotit prvotní Bejkovcův výbuch hněvu. Nebylo to poprvé.

Usmrtit svobodného občana v dobách míru bylo v Říši středu považováno za hrdelní zločin. Pokud se tedy nejednalo o obranu vlastního života, nebo života členů nejbližší rodiny. A pozabíjet členy Kalešovy tlupy by bylo pro tři vojnové hrdiny příliš snadné. Nedbali početní převahy Kalešovců a vtrhli do nevěstince. Děvky a záletníky ušetřili a vyhnali je ven. Kalešovy kumpány pochytili ztloukli a svázali včetně jeho samotného. Bylo jich tam dohromady sedm. Potom vždy jednoho rozvázali a poručili mu, aby se svlékl do naha. Bejkovec každému lotrovi zarazil hluboko do řiti silnou větev. Tak, jak se to dělávalo odhaleným sodomitům. Karom a Kovář pak skučícího holomka zbili do bezvědomí. Takto si podali jednoho po druhém. Jako poslední přišel na řadu samotný Kaleš, který byl celou dobu nucen sledovat, co ho čeká. Marně tři mstitele prosil o milost, zapřísahal je a sliboval jim hory doly, jen když ho ušetří. Neměli s ním žádného slitování.

Kalešova banda zůstala v hampejzu u mýtnice i nadále. Ale nikdo z jeho mužů se už nikdy neodvážil vkročit do Malého Brodu. Zásoby si nechali do vykřičeného domu raději dovážet. A když něco pochybilo, vyslali na nákupy některou z kurev.

Bejkovec jednoho jarního dne vyhledal Pekaře a požádal jej o ruku jeho dcery. Pekař byl natolik překvapen, že na místě souhlasil, ačkoliv se Marie zřekl a podle práva už jeho dcerou

nebyla. Bejkovec svým nečekaným počinem zaskočil i Karoma a Vikáře. Oba však jeho gesto přivítali a ocenili. Vikář prohlásil Bejkovce a Marii za zasnoubené.

Marie se nastěhovala za Bejkovcem do rasovny. Začala chodit do malobrodského kostela za Vikářem ke svaté zpovědi. Co si jen ten musel všechno vyslechnout. Karom a Vikář Purkmistra požádali, aby Marii navrátil odebrané městské občanství. Oba se za ni zaručili. Purkmistr jim vyhověl, tehdy ještě nebyl mezi ním a Karomem žádný spor.

Veselka byla plánovaná na příští jaro, tedy přesně rok od zasnub. Vikář Marii zdůraznil, že se jedná i o jistou zkoušku, která by měla prokázat, zda se Marie opravdu nadobro vzdala svého dosavadního života.

Marie věděla jedno: kdyby jen pohlédla na jiného muže, zamorduje Bejkovec na místě jeho i ji samotnou. Takového chotě potřebovala, takového muže si vždycky přála. Považovala to za důkaz té nejryzejší Bejkovcovy lásky.

A co na to lidé z Malého Brodu? Každému jinému muži by se vysmívali do očí a měli ho za toho největšího a nejbláhovějšího hlupáka pod sluncem. Vždyť kurva vždycky zůstane kurvou. Ale kdo by si troufl pošklebovat se Bejkovcovi?! Raději se o něm a o Marii nebavili ani za jeho zády. Co kdyby se ten prchlivý obr náhodou doslechl, že o něm a jeho milé zle hovořili?! Díky strachu z Bejkovcových mohutných tlap bylo jméno Marie v myslích malobrodských očištěno.

Karom si po příchodu do Malého Brodu splnil svůj dávný sen. Starou kamennou tvrz proměnil v malou školu válečnických umění. Svě zkušenosti a dovednosti zde předával mimo jiné mladým tovaryšům nejružnějších řemesel nebo sedláckým synkům, na které se v budoucnosti vojenská povinnost nevztahovala. Sbírat zkušenosti k němu chodili i jinoši před nástupem do královské armády. Ale nejen to. Základního výcviku bojových umění se v tvrzi účastnilo i mnoho dospělých mužů z širokého okolí.

Karomova pokladnice v hlavní síni tvrže byla plná až po okraj. Ze svého žoldu a výslužného toho zatím moc neutratil. Jeho žáci mu tak za výcvik platili podle svých možností. Nikoho neodmítl a neodehnal pryč. Tedy až na ty, kteří porušili pravidla čestného boje a vojenské cti, nebo svému učiteli neprojevovali dostatečnou úctu. Karomovi byl ve všem nápomocen správce tvrže Tomen, starý voják. Nejhorlivějším ze všech studentů pak byl mladý Rybář. Karom mu časem dokonce svěřil výcvik nejmladších učedníků.

Ženám a dívkám byla Karomova akademie válečnických umění zapovězena. Vždyť koho bláhového by jen napadlo dát ženské do ruky meč?! Přesto však nebyla o zvonivý ženský smích v Karomově tvrzi nouze. To množství mladých zteplilých mužů i sám svobodný pán tvrže působili na dívky a ženy z okolí jako vějička na kořist ptáčíkovu. Panny a paničky docházely za

drobnou úplatu do tvrze pomáhat stárnoucí správce ženě v kuchyni a ve chlívě. Všichni pak spolu obědvali a často i povečeřeli – u jednoho velkého dlouhého stolu v podloubí na nádvoří tvrze. Někteří mladíci pak zůstali i na noc. Karom nechal jednu ze stájí předělat na noclehárnu. Takovou, jakou znal z královských pevností. Oj, tam bývalo často v noci veselo.

Někteří otcové z Malého Brodu zakazovali svým dcerám a manželkám přijít k tvrzi třeba jen na dohled. Jiní tam své dcerušky sami posílali v naději, že právě jejich ratolest poplete zámožnému kapitánovi hlavu a on ji pak pojme za svoji manželku. Karom se přízni žen nebránil. Často si některou místní krasavici odvedl do své ložnice, nebo ji pomiloval ve stodole na seně. Žádné ale příslib manželství nedal.

Čas od času zajel Karom do domu Purkmistra kvůli úředním záležitostem. Správa tvrze a přilehlých pozemků si to žádala. Oba muži se respektovali a ctili, ale přátelé se z nich nestali. Chladný a odměřený Purkmistr vlastně ani žádné přátele neměl. Pravým opakem tohoto muže byla jeho druhá manželka, mladá ohnivá Ester. Říkalo se o ní, že jí v žilách koluje divoká krev prastarého národa nemajícího vlastní zemi. Pomlouvači dokonce dávali k dobru, že Purkmistr rodině Ester zaplatil hromadu zlatek, aby se stala jeho ženou. Purkmistrovi bylo nejméně tolik let, co Karomovi. Jeho první manželka zemřela na úbytě v době, kdy Malý Brod tato strašlivá nemoc sužovala. Děti spolu neměli. Ani s Ester mu zatím Bůh žádných potomků nedopřál.

Karom, sebejistý muž v plné síle, a vášnivá Ester po sobě zahořeli touhou hned při prvním setkání. Nebylo jim pomoci. Tisíckrát si mohl vysloužilý kapitán v duchu opakovat, že mít nečisté myšlenky na manželku počestného muže, k němuž chová úctu, se neslučuje s jeho ctí. Co naplat, kouzla uhrančivé Ester mu zcela zatemnila mysl.

Jednoho dne potkal Karom krásnou Purkmistrovu choť na městské tržnici. Zeleninu, vejce a ryby tam nakupovala sama, bez služky. Její cizokrajný oděv hrál všemi barvami a poutal pozornost všech přítomných. Tolik se lišil od jednoduchých šatů malobrodských žen. Zmámený Karom přistoupil k Ester a nabídl jí pomoc s těžkým košíkem plným potravin. Své bezedné, temné oči upřela přímo na něj. Zatočila se mu hlava. „Jenom mě tu krátce pozdrav a jdi si zase po svých, ať nepřijdeme do řeči,“ pravila Ester sametovým hlasem s rozhodností, která Karoma zaskočila. „Navečer za mnou přijď zahradou zadními vrátky přes humna. Purkmistr jel vyřizovat úřední záležitosti do Velkého Brodu, vrátí se až zítra. Služce dám volno a sama ti uvařím pokrm našeho národa. A ty mi budeš vyprávět o válkách a dobrodružstvích, které jsi prožil,“ lákala.

Karom za ní toho večera přišel. Nedostalo se ani na večeři ani na vyprávění. Roztoužený kapitán se Purkmistrovy ženy okamžitě zmocnil, přímo na dubovém stole v jídelně. Nebránila se, zcela se mu oddala. Větší vášně Karom ve svém životě ještě nezažil. Bylo to něco zcela jiného, než obcovat s nevěstkami na válečných taženích nebo se válet po odevzdaných tělech

malobrodských žen. Jestli byl Karom mistrem boje, Ester neméně zdatně ovládala umění lásky. Smilnili spolu téměř až do svítání. Mileneckou žízeň hasili vínem z Purkmistrova sklepa.

Nad ránem se Karom ploužil polní cestou domů do tvrze doprovázený nasládlým těžkým pižmem záletníka. Zcela vážně uvažoval o tom, že Purkmistra nepozorovaně sprovedí ze světa a Ester bude na věky jen jeho.

Vysloužilý kapitán se do Purkmistrova domu na noc připlížil ještě dvakrát. Vždy, když nejvyšší světský představitel Malého Brodu odjel za svými povinnostmi do Královského města. Do tvrze za Karomem Ester odmítala přijít. Nechala se slyšet, že nechce být stavěna na roveň vesnickým nánám, které okolo Karomova sídla krouží jako včely nad rozkvetlou loukou. Jako žena velkého světa nazývala město Malý Brod poněkud zlomyslně vesnicí.

Služku do Purkmistrova domu přivedla ještě jeho první žena. Služebná byla svému pánovi zcela oddaná, snad si na něj i potají myslela. Nová paní Ester se k ní chovala povýšeně a nepěkně. Služka možná nějaké nedostatky měla, ale nebyla hloupá. Hned jí připadlo podezřelé, že jí jinak velmi náročná a rozmařilá Ester dává volno vždy, když její manžel odjede vyřizovat úřední záležitosti. Když se Karom do Purkmistrova domu vloudil potřetí, zůstala služka tajně ukrytá ve své komůrce. Z ní se pak v noci vyplížila a stala se neodhaleným svědkem prostopášných orgií, které se v počestném příbytku Purkmistrově odehrávaly. I kdyby chtěla vykřiknout zděšením, nešlo by to, hrdlo se jí